

Predikan Goda förvaltare

Avsnittet från Lukas som vi just hörde är lite förbryllande. Efter en del funderande har jag kommit fram till att en möjlig tolkning är den som Robin Hood gjorde! Vi kan tänka oss Kalle Ankas jul framför TVn, med favoriten och hjälten Robin Hood och hans vänner som lirkar loss säckarna med guldmynt under Prins Johns snusande och gosande kropp. De stjälar, men vi tycker att de gör helt rätt! Och Broder Tuck, munken, ropar "Prisa Gud! Här kommer skatteåterbäringen!" Hade han förstått sitt Lukasevangelium rätt?

Vi kan vara överens om att pengar inte ska ligga i någons kista, eller under någons huvudkudde utan att göra nytta. Det är lika illa som tjänaren i en annan av texterna under rubriken "Goda förvaltare"; han som av ängslan grävde ner sin talent och gömde den.

Pengar och talanger ska användas för att göra saker och ting bättre i den värld vi lever i nu, inte gömmas undan. Det är budskapet från Evangeliet som jag tolkar det.

Jag läste någonstans att förpackningarna som innehåller matvaror har minskat i storlek under de senaste tio åren, samtidigt som de kostar lika mycket eller mer. Man skulle kunna tro att någon i dessa företag har läst dagens gammaltestamentliga text och tänkt:

"Men vilken smart idé!" "Då ska vi minska på måtten och lägga på priserna och fuska med vågen". Jag kan fantisera om det straff

som utlovas av Amos, "Herren har svurit vid Jakobs stolthet att aldrig glömma något de gjort!" Straffet drabbar dem som gör så, kan jag tänka när jag blir hämndlysten, genom en ofattbar inre tomhet, en ödslig själens fattigdom.

Faktum är att man funnit att mycket rika människor som lägger sina pengar på hög far illa på alla möjliga sätt, dålig hälsa och för tidig död med mera. En artikel i Washington Post nyligen slutade med uppmaningen till dem som är förskräckligt rika, att ge bort sina pengar till samhällsnyttiga projekt om de är rädda om sin egen och sina barns hälsa.

Ganska många med stora tillgångar kommer också under livets gång på att det är helt meningslöst att bara äga utan att göra något av sin rikedom som får betydelse för andra människor och samhällets utveckling.

De väljer därför att ägna sig åt olika former av välgörenhet. Så verkar Gud på sikt, tänker jag.

Hemma har vi en ikon av den stränge Kristus, som jag tycker mycket om. Det är ingen insmickrande Jesus som vi ser i ögonen. Det är en allvarsam och samtidigt oändligt kärleksfull blick som vi möter där. En blick som säger: "Du vet vad som är rätt. Jag förväntar mig att du gör det rätta. Följ mig!"

Även i det lilla väljer vi mellan Gud och mammon. Våra inre personliga resurser, våra talanger är också ett kapital som inte får gömmas. De behövs!

Men hur ofta vill vi inte smita undan. Nej, det där kan inte jag, det får någon annan ta ansvar för. Sådan är i alla fall jag själv alltför ofta.

När jag fick frågan i våras om att predika blev jag lätt chockad och bestämde mig snabbt för att tacka nej. Detta var inget för mig. Sådant kan inte jag. Jag är inte teologiskt bevandrad. Jag kände att jag ville skaffa mig en anledning att åka norrut, långt bort från Vitaby kyrka, just denna helg.

Att jag står här nu i alla fall har en hel del med min kära hustru, Patricia, att göra. Hon påminde mig om Jona. Han fick ett uppdrag som han inte ville genomföra. Bortsett från alla övriga olikheter, Jona skulle predika straff över ondskan i Nineve, - men han for så långt bort han kunde åt rakt motsatt håll, åtminstone till att börja med.

Det hör till saken att jag haft en lång väg att gå till kyrkan. En vandring där Patricia och vår dotter Rebecka gick före, långt före. Jag släntrade efter och försökte knappa in så att jag kunde höra och försöka lära mig. Tomas, min käre vän Tvivlaren fick snabbt plats i mitt hjärta. Han var trygg att hålla i handen. Jag var rädd för att bli "omvänd", ..."frälst". Det gränslösa uppgåendet skrämmer mig och då är Tomas en god kamrat.

Vägen till andlighet och tro ser naturligtvis olika ut för alla. För mig blev en plats särskilt betydelsefull, en retreat och meditationsgård. Där upptäckte jag ett ljus som jag inte hade haft vetskap om tidigare. Under stilla och tyst meditation i grupp blev de andra som satt omkring mig upplysta,

som om de var omringade av en gloria. Det kändes som att änglar rörde sig stilla i rummet. Antingen upplever jag en lättare psykos, eller också är det något fysiologiskt fenomen som uppstår under meditationen, tänkte jag. Men jag var inte orolig, utan bara lugn och tillfreds.

När jag berättade för människor i min omgivning var de frågande och hade aldrig hört om just sådana ljusfenomen.

Jag talade med prästen på stället som tonade ner det hela och lugnade mig med att det säkert inte var någon andlig upplevelse, utan något fysiologiskt fenomen. Det var bra att veta skönt för mig att höra. Och jag kunde fortsätta att meditera där och fortsätta ha dessa upplevelser utan att det oroade mig. I den sorts meditation jag lärde mig där blundar man inte, utan har bara blicken fast riktad mot en punkt. För mig leder det till en känsla av att på något märkligt vis se vattnet som vi så att säga simmar i. Omgivningen och naturen blir levande på ett nytt sätt. Och en känsla av tacksamhet och djup glädje infinner sig. Riktningen i livet förändras.

Med prästen kom jag att då och då tala om sådana här saker. Ofta kom jag in på den tacksamhet jag känner, tacksamhet för att vara i världen, att få upptäcka nya saker och att glädjas över ... ja allt! Jag frågade honom om det finns något sätt som man kan visa sin tacksamhet på. Han gav inget svar men undrade om jag kunde komma att tänka på något på egen hand. Jag funderade ett tag

och kom att tänka på korstecknet, vad trodde han om det? Ja, vad tror ni? Sedan dess gör jag alltid korstecknet under mässan. För mig är det ingen tom gest, utan ett sätt att visa tacksamhet.

När man känner tacksamhet, tycker jag att det ofta känns som att man vill visa den också genom att ta ansvar för allt det goda man är tacksam för. Ansvar som dagens texter handlar om bygger inte bara på arbetsmoral och plikt utan hämtar sin kraft ur tacksamhet och glädje som jag ser det.

Gud har inga fötter och händer, inga armar och ben, brukar vi säga. Det är vi som är hans redskap. En del träder fram och försöker ta ansvar, politiker, ledare, de som tar sig an förtroendeuppdrag av olika slag. Vi är ofta kritiska. Kanske med all rätt, men hur ofta talar vi om för dem när de gör ett bra jobb? Vi kanske inte bara ska klaga på bristen på bra ledare utan också ställa oss frågan hur vi kan vara bra medarbetare?

Vi behöver bli lite mer modiga i alla möjliga sammanhang. Som t.ex. när föräldrar ropar rasistiska okvädinsord till barn som spelar fotboll i motståndarlaget. Vi behöver tala om att det inte är acceptabelt, liksom när unga pojkar eller flickor för den delen häver ur sig sexistiska skällsord mot varandra.

Vi får inte tystna, menar jag. Sök ögonkontakt och visa att du bryr dig! Det är också att vara en god förvaltare.

I episteltexten kan vi ana att Paulus är trött, men han uppmanar oss att hålla huvudet kallt, slita ont och fullfölja vår tjänst. Det

låter lite tungt och glädjelöst, tycker jag, om vi inte kommer ihåg att kraften till arbetet får vi ur glädjen och tacksamhet. Vad blir det annars för mening med att slita ont.

Vi kan inte tuga, tänker jag mig att Paulus vill säga. Vi behöver tala med varandra, träda fram och säga vad vi har på hjärtat även när vi tror att vi inte duger, när vi tror att andra är bättre rustade, när vi tror att det kanske går bättre sen, men inte idag.

Även om mitt bidrag är så litet att ingen märker det, så är det ändå en del i den goda kampen. Vi måste fullborda loppet tillsammans, säger Paulus, och vi måste bevara tron, tron på kärleken och tron på livet. Det tror jag är möjligt även i sorg och förtvivlan, eller när livet hänger på en skör tråd.

Vi får inte glömma Kristus kärleksfulla blick, även när han är allvarsam, sträng och krävande. "Ta emot mig som ett barn gör, men handla mot dina medmänniskor som en vuxen", tycks han säga.